

[Rønholt]

staten resten. Regeringen havde således udarbejdet en plan for finansieringen for 1986. Oppositionen så hellere finansieringen tilvejebragt via en gødningsafgift. I TV-udsendelsen »Det derude« torsdag den 26. juni 1986 blev det igen bekræftet, at kvælstof i sig selv ikke udgør nogen trussel mod miljøet. Kun i forbindelse med store udledninger af fosfor, hvoraf det meste kommer fra byspildevand, skabes kvælstof/fosforforureningsproblemer. Det vil derfor ikke være unaturligt, om også andre deltog i omkostningerne for at begrænse forureningen af vandløbene.

Svar (23/7 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Miljøstyrelsen finder, at det ikke umiddelbart er muligt på landsbasis at fastlægge, hvad der kunne betegnes som en rimelig byrdefordeling. Dette skyldes, at det beror på de lokale forhold, hvorvidt det er udledningerne af fosfor, kvælstof eller eventuelt både kvælstof og fosfor, som skal fjernes for at imødegå væsentlige forureningsproblemer. Baggrunden herfor vil fremgå af det følgende:

Såfremt kun ét af de to næringsstoffer fosfor og kvælstof forekommer i vandet, vil der ikke være forureningsproblemer. I naturen forekommer begge stoffer naturligt og næsten altid samtidig. I de situationer, hvor der af forskellige årsager er større mængder af både kvælstof og fosfor til stede, kan der optræde forureningsproblemer i form af kraftig algevækst og dermed iltsvind.

Planterne, som udnytter næringsstofferne, optager disse i et ganske bestemt forhold. Hvis det ene af stofferne er sparsomt til stede, vil plantevæksten blive begrænset, og planterne kan ikke udnytte det andet stof, selv om det forekommer i store mængder. Man siger, at det ene stof er *begrænsende* for planteproduktionen.

Gennem undersøgelserne i forbindelse med amtskommunernes recipientkvalitetsplanlægning vil det kunne klarlægges, hvilket af de to stoffer, kvælstof eller fosfor, der er begrænsende eller eventuelt kan *gøres* begrænsende ved indgreb over for kilderne til næringsstofbelastningen. Herefter kan den recipientansvarlige myndighed beslutte, om

der skal gribes ind over for kvælstof, fosfor eller eventuelt begge stoffer.

Det kan som eksempel nævnes, at hovedstadsrådet på baggrund af undersøgelser for Arresø har besluttet, at fosfor skal fjernes fra spildevandsudledningerne, medens man for Roskilde Fjordområdet har besluttet, at den bedste vandkvalitet opnås ved at fjerne kvælstof. Ovenstående er en lidt idealiseret fremstilling af forholdene, og erfaringerne fra de seneste år peger mod, at det i mange tilfælde vil være nødvendigt med en begrænsning af både kvælstof- og fosforudledningerne.

Medens der for overfladevandrecipienterne således er tale om en konkret vurdering af samspillet mellem kvælstof og fosfor i de lokale enkelttilfælde, gør andre forhold sig gældende, når der er tale om beskyttelse af grundvandsinteresserne. Her er det alene et spørgsmål om begrænsning af kvælstof, fordi nitrat meget let udvaskes af jorden og havner i grundvandet, mens dette ikke i samme omfang er tilfældet for fosfor. Grundvandets indhold af fosfor ligger normalt pænt under de krav, der gælder for drikkevand. Der må derfor nødvendigvis være tale om en ensidig regulering af kvælstoftilførslen, når grundvandsbeskyttelsen er på tale.

Konklusionen på ovenstående må være, at der ikke er tale om et enten-eller, men et både-og med hensyn til kvælstof og fosfor, når forureningen af overfladevandrecipienterne skal nedbringes.«

Spm. nr. S 1438

Til *landbrugsministeren* (8/7 86) af:

Rønholt (KF):

»Hvor store er de nationale støtteordninger i Vesttyskland, hvorledes er de tilrettelagt efter landbrugsprisforhandlingerne i 1985 og 1986, og hvad er baggrunden for, at Vesttyskland kan betegne 51 pct. af sine landbrugsområder som gunstigt stillede områder og hermed ved hjælp af bjergbondedirektivet tilgodese vesttyske landmænd delvis på Fællesskabets bekostning?«

Begrundelse

Vesttyskland fik som en del af landbrugsprisforhandlingerne i 1985 lov til at kompensere sine landmænd for tab i forbindelse med valutakursjusteringen via sine momsregler af størrelsesordenen 1 mia DM. Ligeledes fik Vesttyskland i 1986 forhandlet sig frem til